

W. BIEGAŃSKIEGO · W. CZĘSTOCHOWIE

EX · LIBRIS · M · B · P · IM · DR ·

BIBLIOTEKA PUBLICZNA im. W. Biegańskiego w CZĘSTOCHOWIE

PRAWA REPRODUKCJI ZASTRZEŻONE

COPYRIGHT RESERVED

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

Ceny prenumeraty: miesięcznie 5 mk. z odnośnieniem do domu 450 bez odnośnienia kwartalnie 25 mk. Cena pojedynczego numeru 20 fenigów.

Ceny ogłoszeń: za wiersz petitowy jednoszpaltowy na 1 kol. 2 mk. 00 fenigów, na II i III kol. 1 mk. 50 fen. na IV kol. 75 fenigów. Ogłoszenia drobne po 20 fenigów, za wyraz.

Redaktor lub jego zastępca przyjmują interesantów codziennie z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10—3 po poł. Rękopisów nadesłanych redakcja nie zwraca.

Adres Redakcji i Administracji CZĘSTOCHOWA, ulica Panny Marii Nr. 28. Telefon Nr. 50. Skrzynka pocztowa № 25.

Generał Józef Haller w Warszawie.

Wyrósł z drugiej brygady Legionów polskich, z którą jego imię niezerwalnie związane. Z tej drugiej brygady, która rozpoczęła swą tragedję w jesieni 1914 r., zastawiając własnymi pierściami ziemię węgierską przed najazdem moskiewskim, a skończyła ją w letnich miesiącach 1918 roku, również na ziemi węgierskiej w Marmaros Siget, miście uwolnionem od wściskich przez nasze oddziały, w mieście, w którym w cztery lata potem stanęli ostatni oficerowie i żołnierze drugiej brygady, przed austriackim sądem wojennym, oskarżeni o zbrodnie przeciw się zbrodniczej Austrii, pletnowani przez austriackie władze i „pobratymców” węgrowskie, jako zdrajcy, zagrożeni szubienicą...

Stał wśród karpackiej brygady, krzepki jak dąb, niezłomny wzór bezwzględnej wytrwania przez wszystkie męki, trudy i zawody, pełny nieustannej ufności w jasną przyszłość, pomimo wszelkich mroków i cieni, które na tę przyszłość się kładły. Po Karpatach przyszedł Stry i Stochód, Baranowice i — na krótko — Warszawa. W grudniu 1916 r. wjechał brygadzie Haller do stolicy, na czele swej brygady, w sierpniu 1917 roku wyszły oddziały legionowe, wygnane przez prusaków, z Warszawy. W trzecim pułku piechoty otrulo się w okresie wymarszu dwóch żołnierzy. Pękły pod grozą dalszej beznadziejnej tułaczki dwa młode serca.

Rozpacz znowu zaczęła się wzmagać. A wódz niezłomny trwał. Poszła druga brygada na Bukowinę. Niezmordowana ucierała codzienną pracą żołnierską na obczyźnie. Wszystkie myśli biegły do Warszawy, gdzie została garstka towarzyszy. Wieści głuche zdalące, codzień inne, znowu codzienna rozpacz daremnych oczekiwań, coraz większa tyłu zawodami, szeregiem krwawych upokorzeń umęczona tęsknota:

„Być narazicie wolnym żołnierzem wolnej ojczyzny”. I na to oczekiwanie, napięte jak struna na najwyższym ton, na ową tęsknotę krwawą spada wieść — o traktacie brzeskim, wyklicie niekolejności i podoty — bytych już dziś „państw centralnych”.

I wtedy generał Haller dał hasło. Dał hasło, jako niezłomny stróż honoru polskiego żołnierza, któremu ten honor droższy nad życie, dał hasło jako wódz, któremu Duch Narodu szepotał do ucha wskazówkę na dalszą drogę, dał hasło na czyn rozpaczliwy, czyn cudnego żołnierskiego piękna i niecierpielnej godności, który historia zapisze kiedyś „jako przejęcie drugiej brygady przez linie austriackie w noc z 16 na 18 lutego 1918 roku.”

Brygada była ze wszystkich stron otoczona, nieufnami, dzieło obojętnie przewyszczaćcami ją liczącą oddziałami wojska austriackiego. Było to w chwili, w której zdawało się, że „mocarstwa centralne” są w szczytu potęgi, gdy piśnię krzyżacka ze zwinnością brutalnością miażdżyła kartę Europy, niewyjątkiem na podobieństwo bresław rozbojnicze granice.

I wbrew tej całej potędze posiadł generał Haller z kilku tysiącami żołnierzy, nierzadko jeszcze dzieci, „do Ciebie Polsko” idących przez wszystkie...

W liście własnoręcznym do cesarza Karola odesłał mu ordery, zastrzegając się tym dostojnym gestem przed jakąkolwiek z nim łącznością i dając żołnierski wyraz szluzszej dla Austrii pogardzie.

Honor żołnierza polskiego wymagał po traktacie brzeskim odwetu. Honor polskiego żołnierza pilnował generał Haller.

Pilnował go tej nocy, gdy wśród błysku reflektorów i rakiet świetlnych, kładących ogniste smugi rażącego pola, wśród czerwonych świa-

tułaczki, trudy nadludzkie i krew ożarnie przelaną wracają do wolnej ojczyzny.

A na ich czele ten, który stał i stoi jak najczystszy strażnik majestatu Rzeczypospolitej, wzór wytrwania i rycerskiego hartu, w prawdziwej onocie wojskowej wyrobiony wódz i żołnierz: generał Józef Haller.

Przybycie Generała Hallera.

Warszawa 21/4. Parokrotnie w ciągu ostatnich dwóch dni odkładano przyjazd generała J. Hallera do-

któremu odpowiedział gen. H. i wzniesieniu okrążyła na cześć Fraczej, odegrano Marjyllankę.

Następnie generał ścisnął ręce i witał się serdecznie z licznymi znajomymi się na peronie oficerami dawnych legionów.

Przeszedłszy przed frontem warty honorowej i przyjąwszy raport wojskowy od dowodzącego kompanią oficera, generał H. wśród powitalnych okrzyków wszedł do saloniku, gdzie przedstawili się: prezydent miasta i sz. Drzewicki przez R. M. J. Baliński burmistrz int. Jenke, grupa posłów sejmowych i radnych miejskich. Z salicy kolejowego przeprowadzono generała na główne schody przed rcdzarnią dworca kolejowego. Gen. Haller wszedł z wagoru i przyjął powitała w otoczeniu trzech towarzyszących mu generałów francuskich oraz licznej świty oficerów polskich. Po za generałem ordynans nosił sztandar Jego majjacy na smarantowym tle orła białego. W tym samym otoczeniu witały okrzykami tłumów i marszem gładym przez orkiestrę i rajaj generał miejsce na przodzie schodów.

Po ogłoszeniu salozu na dworcu przyjął generał raport od komendanta skautów, który mu zakomunikował, iż liczebność ich w kraju sięga 35,000, a w tej chwili na placu przed dworcem znajduje się oddział liczący z góra trzy setki. Generał wyraził radość z liczebności i karności naszych harcerzy...

Gdy ustały powitalne okrzyki pierwszy przemówił minister Wojskowości.

Drugie przemówienie wypowiedział w imieniu Sejmu poseł Grabski. W imieniu stolicy witał przez Rady miejskiej p. Baliński w słowach następujących:...

Po kilku innych przemówieniach wszedł gen. Haller na przyniesione krzesło i salutował tłumy w odpowiedzi na długotrwałe i niemiłkające okrzyki powitalne. Gdy się uspokoiło i orkiestra grała przestały przemówić gen. Haller.

„Dla Ciebie Polsko, i dla Twej chwili” — oto dewiza wyrzuta w sercu żołnierza polskiego z którą prowadził on walki na obczyźnie. Polska to Ojczyzna, do której ciągnął jeszcze zewsząd żołnierze polscy, bo te stątki walczą jeszcze na ziemskich obcych. Tajemnica, dzięki której żołnierz ten walczył, to miłość głęboka do Ojczyzny. Wrociliśmy do Was. Nie spdziewaliśmy się, że dzień powrotu będzie dniem Zmartwychwstania Bożego Zmartwychwstała Polska nie pozwoli, aby choć piędź ziemi od niej odłączyła. Dowodem najczystszym tego jest, że Wilno w dniu Zmartwychwstania znajduje się w rękach polskich. Lecz to dopiero Wilno. Bracia nasi ze Spisza, Orawy, Śląska, Pomorza, gdzie znajduje się perla Polski — Gdańsk wolają, do nas Nie spocznie nam dopóki ich niewybawimy. Nie przyjechaliby na spoczynek. Gdy Polska rozkaże to żołnierz polski co Karpaty porzynać do morza Bałtyckiego granice na bagnatach rozszerzy. Lecz mówią o żołnierzu wspomnieć muszę o żołnierzu którego podziwiam. Żołnierz francuski wywalczył wolność nie tylko swoja lecz i naszą. Zarówno wodzowie armii jak Joffre, Petain i Foch, jak

tel z lokomotyw pociągów pancernych wśród huku armat i grzechotu karabinów, druga brygada przedzierła się z bagażem w ręku przez austriackie okopy...

Pilnował go w dwa miesiące później pod Kaniowem, gdy rzeczywistością stał się sen polskiego żołnierza, dawno skrycie gorąco marzony, gdy orzę polski w otwartej, polowej bitwie, strzyżował się z pruskiem żelazem.

A skry, co szły wówczas od ścieśnionych się krwawo kłoz, na cały świat leciały.

To nic, że wtedy, pozornie, na chwile, zwyciężyła krzyżacka przemoc.

Cieszą się dzisiaj ci nasi, co wóczas poległ, na oltarz otoczyli honoru kwiaty czerwone i czyste.

A rozprzeczni nad Donem, czy na murmańskim wybrzeżu, czy zgrożdzeni w świetle batalii przy boku bratniej armii francuskiej, żołnierze generała Hallera za tylolecią

szedł do skutku dziś o g. 11 przed południem.

Na peronie odbyło się powitanie wojskowe, w tym celu ustawiono kompanię 21 pułku piechoty z orkiestrą. Obok ustawiła się generałcja, ra czele ze świeżo przybyłym z inspekcyjnej podróży ministrem wojny gen. Leśniewskim, liczna grupa oficerów francuskich, mniejsza amerykańskich, oficerowie sztabowi, klub wojskowy.

W chwili przyjazdu pociągu orkiestra odegrała hymn polski, który gen. Haller stojąc w oknie wagoru salonowego salutował.

Po odegraniu hymnu pierwsze słowa powitania wypowiedział minister wojny Leśniewski. Wzruszającym momentem było powitanie gen. Durskiego imieniem b. legionów, gdy przypomniał miniono boje.

Obydwaj generałowie rzucili się w objęcia zamieniając uściski i pocałunki.

Po powitaniu kontinua francuskiego

